

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego **B.G. i A.G.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 19 maja 2026 r.
wniosku obrońcy skazanego B.G.
o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w
Katowicach
z dnia 5 czerwca 2025 r., sygn. akt II AKa 461/23,
zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku Białej
z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. akt III K 33/09,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego B. G. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją prawomocnego wyroku nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Skoro przepis art. 532 k.p.k. stanowi odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., to nie może być wątpliwości, że decyzja o

skorzystaniu z instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia musi być poparta wyjątkowymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, iż wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki, w szczególności, gdy istnieje realne ryzyko poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (por. np. postanowienia SN: z dnia z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21).

Na obecnym etapie nie sposób stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy, po zapoznaniu się z zarzutami podniesionymi w kasacji adw. M. N., nie stwierdził, aby miały one charakter zarzutów oczywiście zasadnych. Powyższe prowadzi do konkluzji, że prawdopodobieństwo uwzględnienia tej kasacji nie jest na obecnym etapie na tyle wysokie, by uzasadniało skorzystanie z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Nadmienić przy tym należy, a to z uwagi na postawienie przez obrońcę drugiego ze skazanych, zarzutu nienależytej obsady sądu odwoławczego (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), w którego składzie zasiadała sędzia K.M. - powołana na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa podjętych w składzie ukształtowanym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. i zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) - że możliwość zaistnienia w tej sprawie bezwzględneho powodu odwoławczego nie jest oczywista i wymaga analizy wszystkich okoliczności na rozprawie kasacyjnej. W aspekcie tego zarzutu trzeba przypomnieć, że zarówno w uchwale połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), jak i w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22) wyraźnie wskazano, że sam fakt orzekania sędziego sądu powszechnego, który uzyskał nominację w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017r. nie stanowi uchybienia kwalifikowanego z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a konieczne jest dokonanie oceny wadliwości powołania tego sędziego w

okolicznościach konkretnej sprawy. Co więcej, dotychczas przeprowadzone przed Sądem Najwyższym tzw. postępowania testowe co do udziału tej sędzi w składach orzekających nie doprowadziły do uchylecia wyroków.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[WB\

[r.g.]